

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

ΕΠΙ ΤΩι ΑΓΙΩι ΠΑΣΧΑ

Αριθμ. Πρωτ. 425

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ
ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Χριστός Ανέστη!

«Δεϋτε», ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίω, «λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός» τοῦ Φαναρίου, τοῦ Ἱεροῦ Κέντρου τῶν Ὁρθοδόξων, καί δοξάσωμεν ὅλοι ὁμοῦ καί ἀπό κοινοῦ «Χριστόν τόν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν».

Ζοφερά ἦτο ἡ ψυχική κατάστασις τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου μετὰ τήν Σταύρωσιν Αὐτοῦ, διότι διὰ τῆς δι' αὐτῆς θανατώσεως τοῦ Κυρίου διελύθησαν αἱ ἐλπίδες τῶν μαθητῶν Του περὶ ἐπικρατήσεως Αὐτοῦ καί αὐτῶν ὡς πολιτικῆς ἐξουσίας.

Εἶχον ἐκλάβει τήν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, μετὰ τήν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου καί τήν θαυματουργικὴν τροφοδοσίαν πέντε χιλιάδων ἀνδρῶν, πλέον γυναικῶν καί παιδίων, διὰ πέντε ἄρτων καί δύο ἰχθύων, ὡς προανάκρουσμα τῆς κατακτήσεως ὑπ' αὐτῶν κοσμικῆς ἐξουσίας.

Ἡ μήτηρ δύο ἐξ αὐτῶν ὑπέβαλε μάλιστα τό αἶτημα ὅπως οἱ υἱοὶ αὐτῆς καθήσουν εἷς ἐκ δεξιῶν καί εἷς ἐξ εὐωνύμων τοῦ Κυρίου, ὅταν Οὗτος ἀναλάβῃ τήν ἐξουσίαν.

Ἅλα αὐτά διελύθησαν ὡς παιδικαὶ φαντασίαι λόγω τοῦ φοβεροῦ πλήγματος τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τήν πρωίαν, ὅμως, τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων αἱ Μυροφόροι εὗρον τόν τάφον κενόν καί ἤκουσαν παρά τοῦ Ἀγγέλου ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Μετ' ὀλίγον δέ εἶδον Αὐτόν εἰς ἀλλοίαν κατάστασιν, μὴ ἐπιτρέπουσαν εἰς τὰς Μυροφόρους νά Τόν ἀγγίξουν.

Ἡ τοιαύτη ἀπροσδόκητος ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων προεκάλεσε τὴν ἀπορίαν τῶν περὶ τὸν Ἰησοῦν περὶ τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως τῶν γεγονότων.

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ἀμέσως. Εἰδοποιήθησαν νὰ ἀναμένουν μὲ ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν μέχρις ὅτου ἐνδυθῶν δύναμιν ἐξ ὕψους.

Πειθαρχή-σαντες δὲ εἰς τὴν ἐντολήν, ἀνέμενον μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, ὅτε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐπελθόν, ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς, ἐν πληρότητι, τὴν νέαν ἀποστολήν των.

Αὕτη δὲν συνίστατο εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν ἑνὸς ἔθνους ἀπὸ τῆς ὑποδουλώσεως εἰς ἄλλο ἔθνος, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης ἀπὸ τῆς ὑποδουλώσε-ως εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ κακοῦ καὶ εἰς τὸ κακὸν ἐν γένει.

Μία ἄλλη μεγάλη ἀποστολή διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὠνειρεύοντο.

Ἡ ἀσύλληπτος ἐντολή τῆς διαδόσεως τοῦ κηρύγματος τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ θανάτου ἐξέπληξεν αὐτοὺς, ἀλλ' ἀνελήφθη μετὰ ζήλου καὶ ἐκηρύχθη πανταχοῦ καὶ ἔσωσε καὶ σώζει πολλοὺς ἀπὸ τοῦ θανάτου.

Ὑπάρχει ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν, ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος προσφέρει εἰς ὅλους τὴν δυνατότητα τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, μιᾶς ζωῆς ἢ ὁποία δὲν ὑπόκειται πλέον εἰς τὴν φθοράν, διότι ἐν τῇ ἀναστάσει οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὡς οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανῷ καὶ φέρουν σῶμα πνευματικόν ἀντὶ τοῦ σαρκικοῦ.

Πρόγευσιν αὐτῆς τῆς μακαρίας ἀναστασίμου καταστάσεως βιοῦμεν ἀπὸ τώρα, ὅταν φέρωμεν τὸ σὰρκινον ἐνδυμὰ μας εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ γευώμεθα τὴν οὐσίαν τοῦ θανάτου, δηλαδή τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ αἰσθανώμεθα ὅτι μετέβημεν ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ θανάτου τοῦ σαρκίνου σώματος εἰς τὴν ἀνωτέραν ζωὴν τοῦ πνευματικοῦ τοιοῦτου διὰ τῆς μετ' ἀγάπης γνώσεως τοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου, ἢ ὁποία γνῶσις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Δὲν προσδοκῶμεν, λοιπόν, ἀπλῶς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν ὡς ἓν γεγονός τοῦ ἀπωτάτου μέλλοντος ἀλλὰ μετέχομεν αὐτῆς ἀπὸ τοῦδε, ὥστε νὰ κραυγάζωμεν ἐνθουσιωδῶς μετὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου: «Ποῦ σοῦ, θάνατε, τό κέντρον; ποῦ σοῦ, Ἄδη, τό νίκος;».

Συνανέστημεν μετά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ζῶμεν τά ἔσχατα ὡς παρόντα καί τά παρόντα ὡς ἔσχατα. Ἡ ἀνάστασις διαποτίζει τήν ὑπαρξιν ἡμῶν καί πληροῖ χαρᾶς αὐτήν. Ὡς ἐπλήσθη χαρᾶς τό στόμα τῶν μαθητῶν ἐν τῷ λέγειν ἀνέστη ὁ Κύριος.

Συνεχίζομεν τό ἔργον τῶν Αποστόλων. Μεταδίδομεν εἰς τόν κόσμον τό μήνυμα τῆς ἀναστάσεως. Κηρύσσομεν ἐν ἐπιγνώσει, ὅτι ὁ θάνατος δέν πρέπει νά ἔχη θέσιν εἰς τήν ζωήν μας, οὐδεμίαν ὠφέλειαν προσφέρει εἰς τήν ἀνθρωπότητα.

Οἱ ἐπιδιώκοντες νά βελτιώσουν τήν κοινωνικήν ζωήν διά τοῦ θανάτου συνανθρώπων τινῶν αὐτῶν, δέν προσφέρουν ἀγαθήν ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς ἐπιζῶντας. Ὑπηρετοῦν τήν ἐπέκτασιν τοῦ θανάτου καί προετοιμάζουν τήν ὑπ' αὐτοῦ καταβρόχθισιν ἑαυτῶν.

Εἰς τάς ἡμέρας μας τά τύμπανα τοῦ θανάτου καί τοῦ σκότους ἤχου ἄνθρωπων. Μερικοί συνάνθρωποί μας πιστεύουν ὅτι ἡ ἐξόντωσις ἄλλων συνανθρώπων μας εἶναι πρᾶξις ἐπαινετή καί ὠφέλιμος, ἀλλά πλανῶνται οἰκτρῶς.

Δυστυχῶς, ἡ ἐξουδένωσις καί καταπίεσις τῶν ἀσθενεστέρων ὑπό τῶν ἰσχυροτέρων ἐπικρατεῖ εἰς τήν κοσμικήν πυραμίδα τοῦ γίγνεσθαι.

Συχνάκις ἐκπλήσσει ἡ σκληρότης καί ἔλλειψις εὐσπλαχνίας τῶν κρατούντων τά ἡγία τοῦ κόσμου καί τῶν νομιζόντων ἐξουσιάζειν αὐτοῦ.

Ὁ Χριστός, ὅμως, διά τοῦ σταυρικοῦ θανάτου Αὐτοῦ ἀντέστρεψε τήν κοσμικήν πυραμίδα καί εἰς τήν κορυφήν αὐτῆς ἐτοποθέτησε τόν Σταυρόν Του.

Εἰς τήν κορυφήν εὐρίσκεται ὁ Ἰδιος, ἐπειδή Αὐτός ἔπαθε πλεῖον πάντων τῶν ἀνθρώπων. Δέν ὑπῆρξεν ἄνθρωπος εἰς τόν κόσμον ὁ ὅποιος ὑπέφερεν ὅσα ὑπέφερεν ὁ Θεάνθρωπος Χριστός: «Σχήματι εὔρεθεις ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ».

Διά τοῦτο ὁ Θεός Πατήρ «ἐχαρίσατο Αὐτῷ ὄνομα τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων» (Φιλιπ. β' 8-11).

Συχνάκις εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος βλέπομεν νά κυριαρχῇ τό σκότος τοῦ θανάτου, τό ἄδικον ἀντί τῆς δικαιοσύνης, τό μῖσος καί ὁ φθόνος ἀντί τῆς ἀγάπης, καί τοὺς ἀνθρώπους νά προτιμοῦν τό καταχθόνιον μῖσος ἀντί τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως.

Παρά τήν φαινομενικήν τεχνολογικήν πρόοδον τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, παρά τάς διακηρύξεις περί τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν, τό ἔθνοφυλετικόν καί θρησκευτικόν μῖσος διογκοῦνται παγκοσμίως καί προκαλοῦν ἐπικινδύνους ἐντάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιτείνουν τήν κυριαρχίαν τοῦ βασιλείου τοῦ θανάτου, τοῦ Ἄδου, τῶν καταχθονίων.

Οἱ ἄνθρωποι ἀτυχῶς δέν ἤμποροῦν νά ἀνεχθοῦν τήν διαφορετικότητα εἰς τόν συνάνθρωπόν των. Δέν ἤμποροῦν νά δεχθοῦν τήν διαφορετικήν φυλετικήν καταγωγήν τοῦ ἀνθρώπου, τάς διαφορετικάς ἀντιλήψεις καί πεποιθήσεις του, πολιτικάς, θρησκευτικάς, κοινωνικάς.

Ἡ ἱστορία, ὅμως, ἔχει ἀποδείξει ὅτι ἀληθινή πρόοδος δέν δύναται νά ὑπάρξῃ χωρίς Θεόν. Οὐδεμία κοινωνία δύναται νά εἶναι ἀληθῶς προοδευτική καί εὐδαίμων, ἐάν δέν ὑπάρχῃ ἐλευθερία. Ἀλλά ἡ ἀληθινή ἐλευθερία ἀποκτᾶται μόνον μέ τήν παραμονήν πλησίον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἱστορία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἐπιβεβαιοῖ τραγικῶς αὐτήν τήν ἀλήθειαν. Ἡ ἀνθρωπότης ἐγνώρισε τήν ἐκ τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης πηγάσασαν φρίκην μέ τά ἑκατομμύρια θυμάτων τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου καί τῶν ρατσιστικῶν διωγμῶν.

Ταῦτοχρόνως ὅμως ἔζησε καί τήν φρίκην τῶν δυνάμεων ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι, ὀνομάζουσαι ἑαυτάς προοδευτικάς, διέπραξαν ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας ἀναλόγου μεγέθους καί σκληρότητος ἐγκλήματα εἰς τήν Ἀνατολικήν Εὐρώπην.

Οὕτω, λοιπόν, ὁ ὀλοκληρωτισμός δέν γνωρίζει πολιτικάς παρατάξεις, ὡς ἀπότοκος ἑνός ἀνθρωπισμοῦ ἄνευ Χριστοῦ, μέ φυσικήν ἀπόληξιν τόν ὄλεθρον καί τόν θάνατον.

Πάντα ταῦτα βεβαιοῦν ὅτι πᾶσα προσπάθεια διά ἀληθινήν ἐλευθερίαν ἄνευ Θεοῦ εἶναι καταδικασμένη εἰς τραγωδίαν.

Εἰς τήν κυριαρχίαν αὐτήν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, ἡ Ἐκκλησία ἀπαντᾷ μέ τήν χάριν καί τήν δύναμιν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Αὐτός, ὁ Ὅποιος ἀνέλαβεν εἰς ἑαυτόν τάς ἀσθενείας καί τά παθήματα ἑκάστου ἀνθρώπου, παρέχει εἰς τόν κόσμον διά τῆς Ἀναστάσεώς Του καί τήν βεβαιότητα ὅτι «νενίκηται ὁ θάνατος».

Ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή εἶναι δῶρον καί φῶς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον «φαίνει πᾶσιν». Ἄς τιμήσωμεν ὅλοι τό δῶρον.

Ἄς εὐχαριστήσωμεν οἱ πάντες τόν Δωρητήν, τόν «ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διά σαρκός λάμψαντα τῷ κόσμῳ καί τό φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντα».

Δεῦτε, λοιπόν, λάβωμεν φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός τῆς Ζωῆς. Δεῦτε, ἀποδεχθῶμεν καί ὑποδεχθῶμεν τήν δωρεάν τῆς ἀναστάσεως καί ἀναφωνήσωμεν ἐκ καρδίας μεγαλοφώνως:

Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος! Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε!

**Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βιδ'
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν**